

> Voorstelling van de week

Always Cry at Endings

Eisbär

Onevenwichtig punktheater, maar net daardoor fascinerend

Een pot Vicks

Begin dit jaar richtte Benny Claessens (ex-*Het geslacht De Pauw*, ex-Toneelhuis) met Femke Heijens, Els van Peborgh en Louis Van der waal een eigen gezelschap op dat 'trashy punktheater' wil brengen: Eisbär.

Eisbär speelt aan de Antwerpse Schelde, in een loods waar de regen door het dak druppelt. Een greppel water dooradert de aarde, een papieren bladerbos en spots fungeren als 'filmset'. Wat volgt, is een rollercoasterrit van drie uur langs theater- en filmgenres in het aanschijn van de dood en de angst voor (de pijn van) het sterven.

Het eerste deel, opgebouwd uit losse takes, samplet gretig griezelfilms, doorspekt dat met absurde muzikale intermezzi en serieuze vertelsels over zelfmoord en automutilatie. De acteurs spelen zwaar over de top, in Vlaams Engels. Als kinderen in de speeltuin rennen ze rond met pruiken op, een houtblok doet dienst als doodsteek maar evengoed als telefoon.

Plots verandert de toon -als in een omgekeerde versie van de film *From Dusk till Dawn* - met een persconferentie: het triviale gekeuvel van een sterrencast loopt over in de getuigenis van een gemartelde (het lijkt de jongste editie van Cannes wel). De acteurs halen er de pot Vicks bij en huilen.

Zo zoomt de voorstelling geleidelijk in van de uiterlijke vorm van lijden op een introspectie over het kunstenaarschap, wat zich expliciteert na de pauze. Housemuziek pompt door de boxen, terwijl in een monoloog van Claessens de levensdrang wegsijpelt en verwordt tot zijn eigenzinnige versie van Molières misantroop. "We moeten leven, dat moeten we doen", leest hij vol overtuiging en zegt dan: "Het zijn maar zinnen die ik opgeschreven heb."

Always Cry at Endings is onevenwichtig in spel en vorm, maar intrigeert net daardoor: in de mix van farce en rite, arty farty en oprecht, pose gepresenteerd als eerlijkheid om dan weer die verhoudingen om te draaien.

www.scheidapen.be